

Frančiška Vodopivec:

Vsak dan na znano pot hitim - življenjska zgodba

Tistega mrzlega novembrskega dne davnega leta sem stala, kakor že mnogokrat prej, na peronu železniške postaje v Celju in čakala vlak, da bi me popeljal domov tja doli v dolino ob Savi, od koder sem že peto leto prihajala na šolanje v Celje. Pred nekaj dnevi sem dopolnila devetnajst let in moje šolanje se je počasi iztekalo.

Peron je bil pust in dolgočasen, kakor so pač vsi peroni železniških postaj. Navadila sem se že tega. Včasih sem opazovala prihajajoče in odhajajoče potnike, največkrat pa sem se naslanjala na železno ograjo na peronu, zazrla tja preko železniških tirov in streh na drugi strani proge gori na grič nad naseljem in uživala ob čudovitem pogledu na lepo cerkev, ki sta jo spredaj nekoliko zakrivali dve lipi.

Cerkev me je spominjala na baziliko v Brestanici, ki je bila naša farna cerkev, posvečena Lurški materi božji, kamor smo s starši hodili k maši in sem kot otrok neizmerno uživala v njeni zunanji mogočnosti in notranji lepoti. Ob pogledu na cerkev na griču nad Celjem sem večkrat razmišljala, kakšna je le znotraj in komu je posvečena. Takrat dijaki vozači nismo imeli časa pohajkovati po Celju in raziskovati okolico, šola pa nam spoznavanje takih objektov tudi ni omogočala.

Tudi tisti dan mi je pogled večkrat ušel tja gor, ko sem se naveličala živžava na peronu. Pa vendar sem naenkrat sredi tega živžava uzrla tam ob prodajalni časopisov mladega visokoraslega fanta svetlih, skodranih las in čudovitih modrih oči, ki pa se mi je zdel zelo resen. Kar nisem mogla odvrniti pogleda od njega. Kmalu sem ugotovila, da je opazil, da ga opazujem in postalo mi je nerodno. Mojo zadrego je prekinil kar sam, nasmehnil se mi je in se mi približal. Pozdravil me je in vprašal, kam potujem. O sebi pa je povedal, da gre na službeno pot na Hrvaško. Mene je zajela nekakšna trema in kar nisem našla pravih besed za pogovor. V tisti zadregi mi je pogled zopet splaval proti cerkvi na griču in fanta sem vprašala, kakšna cerkev je to oz. komu je posvečena. Dodala sem še, da bi jo rada enkrat videla od blizu. Povedal mi je, da je to cerkev sv. Jožefa in se ponudil, da me enkrat popelje tja gor.

Med tem je pripeljal vlak. Vstopila sva skupaj in si marsikaj povedala o sebi. Zame je bila ta vožnja kar prekratka, glede na to, da se je sicer neskončno vlekla. Pred mojih izstopom mi je povedal, da se bo vračal naslednje jutro z vlakom, s katerim sem se vozila v šolo.

Težko sem čakala to jutro. Zgodaj sem pohitela na postajo. Ko se je pripeljal vlak, mi je mahal skozi odprto okno. Pohitela sem k njemu, on pa me je objel in poljubil. Tisti trenutek sem bila najsrečnejši človek na svetu. Pozneje mi je povedal, da tudi on. In to je bil začetek najine skupne poti.

Kot zaljubljen par sva do konca mojega šolanja večkrat odšla peš tja gor k sv. Jožefu. Kot moža in ženo pa naju je življenje nekako oddaljilo od tega priljubljenega kraja. Najprej zaradi mojega službovanja v domačem kraju, pa zaradi moževe bolezni, njegovega šolanja, iskanja stanovanja, pozneje pa zidanja hiše in skrbi za otroka.

Čas pa je tekkel. Hiša, ki sva jo zgradila, je postala topel dom. Ko pa je hčerka odrasla, se je odselila k svojemu možu prav v naselje pod cerkvijo sv. Jožefa. Ob obiskih k njej sva zopet našla pot k priljubljeni cerkvi. Večkrat sva šla k sv. maši, ob Veliki noči sva prihajala molit na Kalvarijo, skupaj smo nosili k blagoslovu jedila in zelenje, udeleževala sva se romanj s farani in sodelovanja pri zbiranju prispevkov za zvonove, raznih predavanj in prireditev.

Res, ta cerkev naju je na poseben način privlačila.

Ko sem bila mestna svetnica občine Celje, sem izvedela, da bodo ob njej gradili dom za starejše. Tega sem bila zelo vesela. Z možem sva se namreč vedno bolj zavedala, da bova nekoč omagala, da bo tak dom tudi nama potreben in kaj lepšega bi si lahko želela, kot bivati pri sv. Jožefu, ob cerkvi na griču, kjer sva nekoč preživljala tako nepozabne ure najine mladosti in ljubezni.

Nenadoma pa se je zgodilo tisto najhujše: mož je zbolel za Alzheimerjevo boleznijo. Tri leta sem sama s pomočjo zaposlene hčerke skrbela zanj. Potem pa sem fizično in psihično omagala. Tedaj mi je zopet prišel na pomoč sv. Jožef. Moja prošnja za sprejem mojega moža v Dom sv.

Jožefa je bila uslišana. Sedaj živi mož v Domu že skoraj leto dni, jaz pa samujem v svojem domu z eno samo radostjo - vsakodnevnim obiskom moža. Hiša, vrt, sadovnjak, kjer sva nekoč skupaj uživala, nista več moje veselje. Vse to je nekako moja poštranska skrb. Edino rože še negujem, da jih lahko kdaj odnesem tudi k sv. Jožefu.

Vse moje želje, vsa moja skrb je posvečena temu, da vsak dan pohitim v zavetje sv. Jožefa. Srečanje z njim, z dobrimi ljudmi, ki skrbijo za mojega moža, kratka molitev v cerkvi, vse to mi daje moči za življenje. Zato VSAK DAN NA ZNANO POT HITIM, kakor pravi meni tako ljuba pesem Petra Finka. V tej pesmi sem našla tudi samo sebe.

Takole gre:

Vrt za hišo zdaj sameva,
jablane ne zacveto,
vsepovsod se vidi,
da ni več znane jim dlani.
Moje rože na gredi pa dehte,
kakor kri so rdeče,
nikoli ne zvene,
vsak dan se sklonim k njim in zaihtim,
potem pa sama s šopkom na znano pot hitim.

Ko me mož pogleda, se nasmehne, pohiti k meni, me objame in poljubi, poboža ter reče:
'Moja, moja, to je moja mamika.'

Včasih potoči tudi solzo, ki pa je prav gotovo solza radosti. Ob tem pozabim na vse samotne noči, ko z roko tipam po prazni postelji, ko se mi le zdi, da slišim njegovo dihanje, ko se zjutraj sama prebujam ob petju ptic na našem vrtu.

Pomirjena sem, ko vidim, da moj mož varno živi, da zanj skrbijo dobri ljudje z blagim srcem, v zavetju sv. Jožefa, na tistem čudovitem gričku, ki sem ga nekoč oboževala s perona železniške postaje, kjer naju je božja volja za vedno združila.

Želim, da bi me sv. Jožef varoval, da bi lahko še dolgo hodila NA TO ZNANO POT.